

'Ik wil de lat telkens hoger leggen'

Martijn Vink

Van Nederlands talent tot een internationaal gevierd slagwerker. Bijna op kousenvoeten sloop Martijn Vink de laatste jaren naar de absolute top. Van optredens met pianist Kenny Werner in New York naar een Europese tour met Hank Jones tot een superluxe cd-opname met trompettist Till Brönner. Onlangs moest hij bedanken voor een fikse tour met popdiva Trijntje Oosterhuis. Reden? Te druk. 'Ik leef van dag op dag.'

tekst Jean-Paul Heck foto's Dennis Boxem

Dat blijkt wel als we een interviewmoment met Vink (36) willen afspreken. In zijn overvolle agenda is gewoon nauwelijks een gaatje te vinden. 'Even kijken. Morgen vertrek in voor een week naar New York. Bij terugkomst repeteren met het Metropole Orkest voor een optreden met Chaka Khan en dan meteen naar Keulen.'

Het is geen dikdoenerij van Vink. Vijftien jaar terug was de in Culemborg geboren muzikant al een van de snelst opkomende drummer in de Nederlandse jazzscene. Dat leek te impliceren dat Vink een jazzspecialist was, maar dat blijkt niet het geval. 'Ik heb met heel veel stijlen wat en ben eigenlijk gewoon in de jazz gerold. Maar ik ken ook mijn beperkingen, hoor. Als Marco Borsato mij zou vragen om bij hem te komen spelen, zou ik dat weigeren. Niemand in Nederland kan dat toch beter dan Ton Dijkman?'

Met al die verschillende bands en projecten is je bestaan behoorlijk hectisch. Hoe hou je dat vol?

'Door heel erg in het nu te leven. Als ik de dingen echt goed wil doen, dan moet ik er nu mee bezig zijn. Het heeft voor mij geen zin om mij op dit moment al druk te maken over een project dat ik over een paar maanden ga aanpakken. De rode lijn in mijn muzikantenleven is dat ik de lat telkens hoger wil leggen, en dat kan ik alleen doen door met betere muzikanten te spelen.'

Optreden met pianist Kenny Werner in New York, cd-opnamen met trompettist Till Brönner; dan hebben we het dus over de mondiale eredivisie van de jazz. Is Vink Nederland ontgroeid?

'Daar ben ik helemaal niet mee bezig. Als je jezelf goed ontwikkelt, ga je automatisch ook meer spelen. En dat spelen moet je altijd serieus nemen. Dat klinkt logisch, maar is het niet. Ik steek enorm veel energie in mijn spel en probeer om nooit slecht te spelen. Dat moet een belangrijke eis aan je zelf zijn. Altijd zo goed mogelijk spelen en nooit verzwakken.'

Met andere woorden: een topdrummer kan en mag nooit tevreden zijn.

'Vroeger had ik er al veel moeite mee als ik vond dat ik niet goed gespeeld had. Anderen merkten daar niks van, maar ik trok het mij heel erg aan. Dan dacht ik: shit, nu ga ik mijn drumstel verkopen. Ik ben vrij goed in voorbereiden, dat is het punt niet, maar ik denk eigenlijk altijd: ik had het toch beter kunnen doen. Die instelling heeft me wel geholpen om te komen waar ik nu ben in mijn carrière. Daar heb ik overigens ook wel moeilijke keuzes voor moeten maken. Zo vertrok ik regelmatig bij bandjes die op dat moment heel goed liepen. New Cool Collective en het Bruxelles Jazz Orchestra zijn daar voorbeelden van. Ik heb super veel geleerd in die periode, maar ik deed er toen al zoveel dingen naast dat het gewoon niet werkte.'

Je was altijd al talentvol, maar op het Rotterdams conservatorium zagen ze het toch niet meteen in je zitten...

'Ach... Ik heb één jaar in Den Haag gezeten en daarna ben ik naar Hilversum gegaan. Dat was gewoon mijn school, temeer omdat ik daar les kreeg van Cees Kranenburg. Ik was voor die tijd al naar Rotterdam verhuisd, en wilde eigenlijk ook naar

het Rotterdams conservatorium. Dat was toen al een te gek conservatorium en dat is het nog steeds. Maar ik kon na het toelatingsexamen alleen naar het voorbereidend jaar toe. Dat overkwam mij niet alleen, maar bijvoorbeeld ook Chris Strik. Heel grappig eigenlijk. Het mooie is dat ik een jaar later opeens werd gevraagd om naar Rotterdam te komen. Ze hadden me zien spelen bij een eindexamen van een Rotterdamse student.

'Op de eerste dag van het conservatorium was er al een pianist die mij vroeg om elke week met hem te spelen. Dat deed ik blijkbaar goed, want ik werd opeens door allerlei bands en muzikanten gevraagd. In die periode speelde ik ook bij het Duitse bandje NEA, waarmee we in een busje maandenlang door Europa tourden. In die periode speelde ik ook heel veel in bigbands die voornamelijk in het oosten des lands waren gevestigd. Dat heen en weer rijden heb ik steeds gedaan om mezelf te blijven ontwikkelen. Ik had en heb nog altijd het idee dat veel spelen onontbeerlijk is voor een goede ontwikkeling. Daarbij moet je natuurlijk wel de grens trekken wat zinvol is en wat niet.'

Leg eens uit.

'Als ik het niet leuk vind, dan doe ik het niet. Het mooiste is om met muzikanten te spelen die een hoger niveau hebben dan jij, en die jou daarin meenemen. Trompettist Eric Vloeimans kwam mij al op mijn zestiende ophalen om mee te gaan naar de sessies in het Rotterdamse jazzcafé Theolonius. Ik heb in die beginjaren veel stijlen verkend, met het idee om goed te kijken wat bij mij past. Uiteindelijk heb ik ontdekt dat welke stijl je ook speelt, je dat immer moet doen met liefde en energie. Dan komt het altijd goed. Daarnaast is luisteren naar de muzikanten om je heen ongelooflijk belangrijk. Als je met een goede bassist speelt, moet je als drummer horen wat hij doet met timing, lengte en dynamiek.'

Wat was en is misschien nog steeds wel een verbeterpunt?

'Ik heb veel moeten werken aan mijn tempi. Ik had als jonge drummer veel te veel energie en dat moest dus gedoseerd worden. Ik was gewoon een ongeleid projectiel. Cees Kranenburg heeft me echt geleerd hoe ik op de rem moest trappen. Soms loop >>

'In Amerika ligt het algemene niveau echt niet hoger dan bij ons'

Martijn Vink over zijn spullen

'Ik speel meestal op een jaren zestig Ludwig set, Green Sparkle, met een 20" bassdrum, een 12" tom en een 14" floortom, of op een Premier setje uit de jaren zeventig met een 18" bassdrum, een 12" tom en een 14" floortom. Mijn favoriete snaredrums komen alle drie uit de jaren zestig: een Leedy, een Ludwig en een Slingerland Radioking (allemaal 14 inch).

'Wat betreft mijn bekkens gebruik ik echt elke dag wat anders. Ik heb een aardige verzameling. Voornamelijk grote maten oude Zildjian K's uit Istanbul, en ik heb ook een hele mooie Zildjian K Custom Complex ride. Verder van alles uit de Istanbul Agop-serie en de Istanbul 30th Year Anniversary-serie.'

'Veel spelen is onontbeerlijk voor een goede ontwikkeling'

>> ik er nog weleens tegenaan. Zo moest ik bijvoorbeeld een poos geleden met Kenny Werner in New York repeteren. Ik had die dag daar drie concerten: eentje met het Metropole Orkest, eentje met de Brecker Brothers en eentje met Kenny. We waren stukken aan het doornemen en opeens stopte hij midden in een nummer. Hij liep naar mij toe en vroeg: "What are you doing?" Hij hield mij een spiegel voor. Op zo'n moment dwingt zo'n legende om goed naar jezelf te luisteren. Dat is wat ik mijn leerlingen op het Amsterdams conservatorium ook continu probeer te laten doen.'

In het Metropole Orkest ben je niet de enige drummer. Wat is daar precies je rol?

'Tien jaar terug kwam ik bij het Metropole Orkest, toen Cees Kranenburg ermee stopte. In het begin was ik vreselijk zenuwachtig. Zo'n orkest is immers nogal een apparaat waar je mee aan de slag gaat. Daarnaast heb ik orkestleider Vince Mendoza erg hoog zitten. Ik was nog erg jong en opeens kreeg ik een enorme verantwoordelijkheid.

'Of de andere drummers van het orkest mij als een concurrent zien? Ik heb heel goed contact met Arno van Nieuwenhuize. Hij doet in principe alle popdingen, terwijl ik de jazzprojecten voor mijn rekening neem. Natuurlijk is er altijd wel enige concurrentie, maar dat is gezond.'

Maar dus toch voornamelijk een jazzrol.

'Dat jazzverhaal is gewoon zo gegroeid, maar ik heb ook heel veel met popmuziek. Zo deed ik in het verleden een poptour met Trijntje Oosterhuis, optredens met Elvis Costello en onlangs nog die souldingen met Chaka Khan. Dat vind ik echt te gek om te doen, en het ligt me ook echt supergoed.

'Ik doe zoveel verschillende dingen. Op dit moment speel ik in Nederland met de Ploctones, gitarist Jesse van Ruller, saxofonist Jasper Blom, het Tineke Postma Kwartet en pianist Harmen Fraanje. Daarnaast dus het Metropole Orkest, en verder zit ik vast bij het Jazz Orchestra Of The Concertgebouw en het Rotterdam Jazz Orchestra. In Frankrijk ben ik de eerste drummer bij de uit Belgrado afkomstige pianist Bojan Z. Met hem speel ik over de hele wereld. Daarnaast werk ik in Frankrijk ook met de Brazi-

Vijf recente albums

We vroegen Vink om een lijstje met recente cd's waarop zijn spel goed naar voren komt. Hij kwam met vijf mooie titels:

- Jasper Blom Quartet - Dexterity (2010)
- Ploctones - 050 (2009)
- Benjamin Herman - Blue Sky Blond (2009)
- Ivan Lins & The Metropole Orchestra (2009)
- Till Brönner - At The End Of The Day (2010)

liaanse gitarist Nelson Veras, en dus in Duitsland met Till Brönner. Verder doe ik veel radiobigbands, zoals de NDR Big Band en voorheen het Brussels Jazzorkest. In Berlijn doe ik veel met bandjes in de underground scene, en met de Amerikaanse saxofonist Chris Potter ben ik bezig een Europese tour op te zetten; daar heb ik heel veel zin in.'

Betekent beter worden voor jou dat je naar het buitenland moet?

'Absoluut niet, maar de uitersten zijn in het buitenland wel extremer. Nederland heeft fantastische muzikanten, en in Amerika ligt het algemene niveau echt niet hoger dan bij ons. Maar in de toplaag zitten er wel een paar die er écht bovenuit steken. Dan kom je aan bij het karakter van het land. Kijk, wij Nederlanders zijn toch een beetje lui. Amerikanen gaan maar door. Dat heb ik ook overgenomen. Hoe druk ik het ook heb; als het kan, studeer ik elke dag. Ik wil dynamischer worden, een betere groove wegleggen en eigenlijk alles verbeteren. Daarnaast wil ik nog relaxter spelen en goed leren communiceren. Als je speelt met echte topmuzikanten, leer je hoe belangrijk dat is.'

Geef eens een voorbeeld.

'Een paar jaar terug speelde we met het Metropole Orkest in Paradiso met Herbie Hancock. Hij kwam 's ochtends om tien uur binnen met een enorme zonnebril op zijn hoofd. Hij opent met de uptempo-song *Eye Of The Hurricane*, drukt het eerste akkoord van het soloschema in en wacht op mijn reactie. Op het origineel speelt Tony Williams daar namelijk iets geweldigs, en Herbie communiceert dus

op die manier. Dat soort topmuzikanten duwen je de hemel in.'

Je speelde ook met een andere legendarische pianist: Hank Jones.

'Twee jaar terug vroeg hij me voor zijn trio. Tja, dat is wel even wat wanneer je opeens als Nederlands jochie naast zo'n man op het podium zit. De eerste keer speelde ik met hem op een groot festival in Frankrijk. Toen maakte ik iets mee dat ik nog niet kende. Wij kregen bij opkomst een staande ovatie terwijl wij nog geen noot hadden gespeeld. Vanaf de eerste seconde was er al meteen die druk om te presteren. Je moet het immers wel waar maken naast zo'n man. Ik had echt zoiets van: als ze maar niet doorhebben dat ik niet kan spelen...'

Zijn er op dit moment drummers waar je tegenop kijkt?

'Ik ben op de eerste plaats een liefhebber. Je moet kunnen genieten van andere muzikanten. Dat klinkt heel logisch, maar dat is het niet. Waarom zitten John Engels en Han Bennink daar op hun plek? Omdat ze zo geweldig goed zijn! En zo'n jongen als Keith Carlock is natuurlijk ongelooflijk. Het grappige is dat bassist Tim Lefebvre, waarmee Keith in de groep Rudder zit, een goede vriend van mij is. Keith kon dit jaar het tourtje met Rudder maar voor de helft doen, omdat hij met John Mayer op tour moest. Tim had bedacht dat ik dat wel kon overnemen. Geweldig natuurlijk, maar zoiets komt voor mij nog te vroeg. Ik zit gewoon nog niet op het niveau van dat soort mensen. Daar ben ik heel realistisch in. Misschien over een paar jaar...'